

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1848/2020
01.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миљко Караклајић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Управа за ванредне ситуације Крагујевац, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3848/19 од 20.11.2019. године, у седници већа одржаној 01.10.2020. године донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3848/19 од 20.11.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3848/19 од 20.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу П1 146/17 од 04.06.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име неисплаћене увећане зараде – додатка на плату, за период од 10.10.2014. године до 31.12.2016. године, по основу дежурства ван радног времена – приправности, исплати износе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 117.700,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3848/19 од 20.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Аранђеловцу П1 146/17 од 04.06.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, као и члана 374. став 2. тачка 2. и 4. ЗПП и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-Ус, 74/13-Ус, 55/14, 87/18 и 18/20; у даљем тексту ЗПП), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије цени Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете у висини неисплаћеног додатка на плату тужиоца по основу дежурства ван радног времена (приправности), што представља ванредно радно ангажовање тужиоца. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде нижестепени судови су одлучили правилном применом материјалног права и у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима у идентичним чињенично правним ситуацијама, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Из изложених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела, у конкретном случају, очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија тужене није дозвољена.

На другачију одлуку није од утицаја ни истицање у ревизији битне повреде из одредбе члана 374. став 2. тачка 4. ЗПП, јер се из ових разлога ревизија не може изјавити сходно одредби члана 407. став 1. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић